

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 72

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 64

1 marca 2021

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2021/C 72/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
--------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2021/C 72/02	Sprawa C-628/18: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 stycznia 2021 r. – Komisja Europejska / Republika Słowenii [Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Artykuł 258 TFUE – Rynek instrumentów finansowych – Dyrektywy 2014/65/UE i (UE) 2016/1034 – Brak transpozycji lub poinformowania o środkach transponujących – Artykuł 260 ust. 3 TFUE – Żądanie zasądzenia zapłaty w formie ryczału]	2
2021/C 72/03	Sprawa C-631/18: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 stycznia 2021 r. – Komisja Europejska / Republika Słowenii [Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Artykuł 258 TFUE – Rynek instrumentów finansowych – Dyrektywa delegowana (UE) 2017/593 – Brak transpozycji i/lub powiadomienia o przepisach transponujących]	3
2021/C 72/04	Sprawa C-826/18: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Limburg – Niderlandy) – LB, Stichting Varkens in Nood, Stichting Dierenrecht, Stichting Leefbaar Buitengebied / College van burgemeester en wethouders van de gemeente Echt-Susteren [Odesłanie prejudycjalne – Konwencja z Aarhus – Artykuł 9 ust. 2 i 3 – Dostęp do wymiaru sprawiedliwości – Brak dostępu do wymiaru sprawiedliwości dla członków społeczeństwa nienależących do zainteresowanej społeczności – Dopuszczalność skargi uzależniona od wcześniejszego udziału w procesie podejmowania decyzji]	3

PL

2021/C 72/05	Sprawa C-63/19: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 14 stycznia 2021 r. – Komisja Europejska / Republika Włosa [Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Artykuł 258 TFUE – Dyrektywa 2003/96/WE – Opodatkowanie produktów energetycznych i energii elektrycznej – Artykuły 4 i 19 – Uregulowanie przyjęte przez region autonomiczny państwa członkowskiego – Dopłata do zakupu benzyny i oleju napędowego, podlegających podatkowi akcyzowemu – Artykuł 6 lit. c) – Zwolnienie z podatku akcyzowego lub jego obniżka – Pojęcie „refundowania całości lub części” kwoty podatku – Brak dowodu na istnienie związku między tą dopłatą a podatkiem akcyzowym] . .	4
2021/C 72/06	Sprawa C-280/19 P: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 14 stycznia 2021 r. – Agencja Wykonawcza Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych (ERCEA) / Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis [Odwołanie – Klauzula arbitrażowa – Umowa Minatran, zawarta w ramach siódmego programu ramowego – Koszty kwalifikowalne – Nota obciążeniowa wystawiona przez ERCEA – Zwrot kwot zaliczkowanych – Koszty personelu i koszty pośrednie odpowiadające tym kosztom personelu – Obowiązek wykonania prac wyłącznie w pomieszczeniach beneficjenta dotacji – Nadzór sprawowany przez beneficjenta – Zwykłe praktyki beneficjenta]	5
2021/C 72/07	Sprawy połączone C-322/19 i C-385/19: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 14 stycznia 2021 [wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez High Court – (Irlandia), International Protection Appeals Tribunal (Irlandia)] – K.S., M.H.K / The International Protection Appeals Tribunal, The Minister for Justice and Equality, Ireland i the Attorney General (C-322/19), R.A. T., D.S. / Minister for Justice and Equality (C-385/19) [Odesłanie prejudycjalne – Kontrole graniczne, azyl i imigracja – Ochrona międzynarodowa – Normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o ochronę międzynarodową – Dyrektywa 2013/33/UE – Obywatel państwa trzeciego, który udał się z jednego państwa członkowskiego Unii Europejskiej do innego, lecz o udzielenie ochrony międzynarodowej zwrócił się jedynie w tym ostatnim – Decyzja o przekazaniu do pierwszego państwa członkowskiego – Rozporządzenie (UE) nr 604/2013 – Dostęp osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową do rynku pracy]	5
2021/C 72/08	Sprawa C-507/19: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Bundesrepublik Deutschland / XT [Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka w dziedzinie azylu i ochrony uzupełniającej – Normy dotyczące kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2011/95/UE – Artykuł 12 – Wykluczenie z możliwości uzyskania statusu uchodźcy – Bezpaństwowiec pochodzenia palestyńskiego zarejestrowany przez Agencję Narodów Zjednoczonych dla Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA) – Warunki korzystania ipso facto z dyrektywy 2011/95 – Ustanie ochrony lub pomocy UNRWA]	6
2021/C 72/09	Sprawa C-414/20 PPU: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad – Bułgaria) – postępowanie karne przeciwko MM [Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Europejski nakaz aresztowania – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Procedury przekazywania osób między państwami członkowskimi – Artykuł 6 ust. 1 i art. 8 ust. 1 lit. c) – Europejski nakaz aresztowania wydany na podstawie krajowego postanowienia o postawieniu zarzutów – Pojęcie „nakazu aresztowania” lub jakiegokolwiek innego podlegającego wykonaniu orzeczenia sądowego mającego analogiczny skutek prawny” – Brak krajowego nakazu aresztowania – Konsekwencje – Skuteczna ochrona sądowa – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]	7
2021/C 72/10	Sprawa C-264/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg (Austria) w dniu 15 czerwca 2020 r. – Airhelp Limited / Austrian Airlines AG	8
2021/C 72/11	Sprawa C-297/20 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 6 maja 2020 r. w sprawie T-141/19, Sabo i in. / Parlament i Rada, wniesione w dniu 2 lipca 2020 r. przez Petera Sabo, Lesoochranárske zoskupenie VLK, Hassa Krulla, 2 Celsius, Bernarda Aurica, Tony’ego Lowesa, Kenta Robersona, Hiite Maja SA, Association de lutte contre toutes formes de Nuisance et de Pollutions sur les communes de Meyreuil et Gardanne (ALNP Meyreuil – Gardanne), Friends of the Irish Environment CLG	9
2021/C 72/12	Sprawa C-320/20 P: Odwołanie od postanowienia Sądu wydanego w dniu 7 lipca 2020 r. w sprawie T-273/20, Wasilew / Bułgaria, wniesione w dniu 17 lipca 2020 r. przez Weselina Atanasowa Wasilewa	10

2021/C 72/13	Sprawa C-401/20 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 10 czerwca 2020 r. w sprawie T-577/19, Leinfelder Uhren München / EUIPO, wniesione w dniu 24 sierpnia 2020 r. przez Leinfelder Uhren München GmbH & Co. KG	10
2021/C 72/14	Sprawa C-560/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wien (Austria) w dniu 26 października 2020 r. – CR, GF, TY	10
2021/C 72/15	Sprawa C-616/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Köln (Niemcy) w dniu 19 listopada 2020 r. – M2Beauté Cosmetics GmbH / Bundesrepublik Deutschland	11
2021/C 72/16	Sprawa C-618/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil n° 1 de Córdoba (Hiszpania) w dniu 19 listopada 2020 r. – ZU i TV / Ryanair Ltd. . . .	12
2021/C 72/17	Sprawa C-627/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln (Niemcy) w dniu 23 listopada 2020 r. – Deutsche Lufthansa AG / OP	13
2021/C 72/18	Sprawa C-628/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln (Niemcy) w dniu 23 listopada 2020 r. – Deutsche Lufthansa AG / BA	13
2021/C 72/19	Sprawa C-629/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln (Niemcy) w dniu 23 listopada 2020 r. – Deutsche Lufthansa AG / LE	14
2021/C 72/20	Sprawa C-630/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln (Niemcy) w dniu 23 listopada 2020 r. – Deutsche Lufthansa AG / CS	14
2021/C 72/21	Sprawa C-631/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln (Niemcy) w dniu 23 listopada 2020 r. – Deutsche Lufthansa AG / PR, TV	15
2021/C 72/22	Sprawa C-668/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 8 grudnia 2020 r. – Y GmbH / Hauptzollamt	15
2021/C 72/23	Sprawa C-672/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg (Austria) w dniu 10 grudnia 2020 r. – L GmbH / FK	16
2021/C 72/24	Sprawa C-677/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 11 grudnia 2020 r. – Industriegewerkschaft Metall (IG Metall) i ver.di – Vereinte Dienstleistungsgewerkschaft	17
2021/C 72/25	Sprawa C-834/19: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 23 listopada 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Vicenza – Włochy) – AV / Ministero della Giustizia, Repubblica italiana	17
Sąd		
2021/C 72/26	Sprawa T-478/18: Wyrok Sądu z dnia 13 stycznia 2021 r. – Bezouaoui i HB Consultant / Komisja [Pomoc państwa – Szkolenie w przedmiocie bezpiecznego prowadzenia pojazdów budowlanych – Zwrot kosztów szkolenia we Francji przez uprawnione organizacje zbiorowego zarządzania – Decyzja stwierdzająca brak pomocy państwa – Pojęcie pomocy państwa – Możliwość przypisania państwu – Publiczna kontrola zasobów]	18
2021/C 72/27	Sprawa T-548/18: Wyrok Sądu z dnia 13 stycznia 2021 r. – Helbert / EUIPO [Służba publiczna – Nabór – Ogłoszenie o konkursie – Konkurs otwarty EUIPO/AD/01/17 – Decyzja o nieumieszczeniu nazwiska skarżącego na liście rezerwy kadrowej konkursu – Skład komisji konkursowej – Stabilność – Odpowiedzialność]	18
2021/C 72/28	Sprawa T-610/18: Wyrok Sądu z dnia 13 stycznia 2021 r. – ZR / EUIPO [Służba publiczna – Zatrudnienie – Ogłoszenie o konkursie – Konkurs otwarty EUIPO/AD/01/17 – Decyzja o nieumieszczeniu nazwiska skarżącego na liście rezerwy kadrowej konkursu – Skład komisji konkursowej – Stałość]	19

2021/C 72/29	Sprawa T-758/18: Wyrok Sądu z dnia 20 stycznia 2021 r. – ABLV Bank / SRB [Unia gospodarcza i walutowa – Unia bankowa – Jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych przedsiębiorstw inwestycyjnych (SRM) – Jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRF) – Ustalanie składek ex ante za lata 2015 i 2018 – Oddalenie żądania ponownego obliczenia i zwrotu składek – Skarga o stwierdzenie nieważności – Akt podlegający zaskarżeniu – Dopuszczalność – Instytucja, której zezwolenie na prowadzenie działalności cofnięto – Artykuł 70 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 – Pojęcie „zmiany statusu” – Artykuł 12 ust. 2 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63]	20
2021/C 72/30	Sprawa T-261/19: Wyrok Sądu z dnia 20 stycznia 2021 r. – Stada Arzneimittel/ EUIPO – Optima Naturals (OptiMar) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego OptiMar – Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy Mar – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]	21
2021/C 72/31	Sprawa T-329/19: Wyrok Sądu z dnia 20 stycznia 2021 r. – 12seasons/ EUIPO – Société immobilière et mobilière de Montagny (BE EDGY BERLIN) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego BE EDGY BERLIN – Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy EDJI – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]	21
2021/C 72/32	Sprawa T-811/19: Wyrok Sądu z dnia 20 stycznia 2021 r. – Enoport/ EUIPO – Miguel Torres (CABEÇA DE TOIRO) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego CABEÇA DE TOIRO – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy SANGRE DE TORO – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]	22
2021/C 72/33	Sprawa T-824/19: Wyrok Sądu z dnia 13 stycznia 2021 r. – RY/Komisja [Służba publiczna – Personel tymczasowy – Rozwiązanie umowy zawartej na czas nieokreślony na podstawie art. 47 lit. c) ppkt (i) WZIP – Wykonanie wyroku Sądu – Artykuł 266 TFUE – Prawo do bycia wysłuchanym – Nowa decyzja o rozwiązaniu umowy]	22
2021/C 72/34	Sprawa T-844/19: Wyrok Sądu z dnia 20 stycznia 2021 r. – Apologistics/ EUIPO – Peikert (discount-apotheke.de) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego discount-ap*theke.de – Wcześniejsze słowne unijne znaki towarowe APODISCOUNTER i APO i wcześniejsze graficzne unijne znaki towarowe apo-discounter.de, apo.co i apo.de – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]	23
2021/C 72/35	Sprawa T-873/19: Wyrok Sądu z dnia 13 stycznia 2021 r. – Multi-Service/ Komisja [Środowisko naturalne – Rozporządzenie (UE) nr 517/2014 – Fluorowane gazy cieplarniane – Elektroniczny rejestr kontyngentów na wprowadzanie wodorofluorowęglowodorów do obrotu – Decyzja anulująca rejestrację przedsiębiorstwa – Brak dostarczenia wymaganych informacji]	24
2021/C 72/36	Sprawa T-884/19: Wyrok Sądu z dnia 20 stycznia 2021 r. – Folschette i in./ Komisja [Odpowiedzialność pozaumowna – Dochodzenie OLAF-u – Rynek informatyczny – Korupcja – Wywieranie wpływu – Sprawozdanie końcowe zalecające wszczęcie postępowania karnego – Prawomocny wyrok uniewinniający wydany przez sąd karny – Przedawnienie – Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom]	24
2021/C 72/37	Sprawa T-253/20: Wyrok Sądu z dnia 20 stycznia 2021 r. – Oatly/ EUIPO (IT'S LIKE MILK BUT MADE FOR HUMANS) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego IT'S LIKE MILK BUT MADE FOR HUMANS – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter odróżniający – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	25

2021/C 72/38	Sprawa T-276/20: Wyrok Sądu z dnia 20 stycznia 2021 r. – Crevier / EUIPO (Dezodoryzator powietrza) [Wzór wspólnotowy – Zgłoszenie wzoru wspólnotowego przedstawiającego dezodoryzator powietrza – Niedotrzymanie terminu wobec EUIPO – Wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego – Artykuł 67 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 6/2002 – Obowiązek należytej staranności]	25
2021/C 72/39	Sprawa T-726/20: Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2020 r. – Grupa Azoty i in. / Komisja	26
2021/C 72/40	Sprawa T-743/20: Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2020 r. – Car-Master 2/Komisja	28
2021/C 72/41	Sprawa T-760/20: Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2020 r. – Jakeliūnas / ESMA	29
2021/C 72/42	Sprawa T-775/20: Skarga wniesiona w dniu 24 grudnia 2020 r. – PB / Komisja	30
2021/C 72/43	Sprawa T-10/21: Skarga wniesiona w dniu 9 stycznia 2021 r. – Griesbeck / Parlament	32
2021/C 72/44	Sprawa T-14/21: Skarga wniesiona w dniu 15 stycznia 2021 r. – Rynair/Komisja	33
2021/C 72/45	Sprawa T-17/21: Skarga wniesiona w dniu 15 stycznia 2021 r. – Miquel y Costas & Miquel / EUIPO (Pure Hemp)	34
2021/C 72/46	Sprawa T-19/21: Skarga wniesiona w dniu 19 stycznia 2021 r. – Amazon.com i in./Komisja	34
2021/C 72/47	Sprawa T-25/21: Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2021 r. – Corman / Komisja	35

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2021/C 72/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 62 z 22.2.2021

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 53 z 15.2.2021

Dz.U. C 44 z 8.2.2021

Dz.U. C 35 z 1.2.2021

Dz.U. C 28 z 25.1.2021

Dz.U. C 19 z 18.1.2021

Dz.U. C 9 z 11.1.2021

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 stycznia 2021 r. – Komisja Europejska / Republika Słowenii**(Sprawa C-628/18) ⁽¹⁾****[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Artykuł 258 TFUE – Rynek instrumentów finansowych – Dyrektywy 2014/65/UE i (UE) 2016/1034 – Brak transpozycji lub poinformowania o środkach transponujących – Artykuł 260 ust. 3 TFUE – Żądanie zasądzenia zapłaty w formie ryczałtu]**

(2021/C 72/02)

Język postępowania: słoweński

Strony*Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Scharf, G. von Rintelen i B. Rous Demiri, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Republika Słowenii (przedstawiciele: Mihelič Žitko, A. Dežman Mušič i N. Pintar Gosenca, pełnomocnicy)*Interwenienci popierający stronę pozwaną:* Republika Federalna Niemiec (przedstawiciel: S. Eisenberg, pełnomocnik), Republika Estońska (przedstawiciel: N. Grünberg, pełnomocnik), Republika Austrii (przedstawiciel: G. Hesse, pełnomocnik), Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel B. Majczyna, pełnomocnik)**Sentencja**

- 1) Nie przyjmując, do dnia upływu terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii, przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniającej dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1034 z dnia 23 czerwca 2016 r., a w każdym razie nie informując Komisji Europejskiej o takich przepisach, Republika Słowenii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 93 dyrektywy 2014/65, zmienionej dyrektywą 2016/1034.
- 2) Od Republiki Słowenii zasądza się zapłatę na rzecz Komisji Europejskiej ryczałtu w wysokości 750 000 EUR.
- 3) Republika Słowenii pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 4) Republika Federalna Niemiec, Republika Estońska, Republika Austrii i Rzeczpospolita Polska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 427 z 26.11.2018 r.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 stycznia 2021 r. – Komisja Europejska / Republika Słowenii**(Sprawa C-631/18) ⁽¹⁾****[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Artykuł 258 TFUE – Rynek instrumentów finansowych – Dyrektywa delegowana (UE) 2017/593 – Brak transpozycji i/lub powiadomienia o przepisach transponujących]**

(2021/C 72/03)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Scharf i B. Rous Demiri, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Słowenii (przedstawiciel: V. Klemenc, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Nie przyjmując, przed upływem terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy delegowanej Komisji (UE) 2017/593 z dnia 7 kwietnia 2016 r. uzupełniającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE w odniesieniu do zabezpieczenia instrumentów finansowych i środków pieniężnych należących do klientów, zobowiązań w zakresie zarządzania produktami oraz zasad mających zastosowanie do oferowania lub przyjmowania wynagrodzeń, prowizji bądź innych korzyści pieniężnych lub niepieniężnych, a w konsekwencji nie informując o tych środkach Komisji Europejskiej, Republika Słowenii uchybiła zobowiązaniom, ciążącym na niej na mocy art. 14 tej dyrektywy delegowanej 2017/593.
- 2) Republika Słowenii zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 155 z 6.5.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Limburg – Niderlandy) – LB, Stichting Varkens in Nood, Stichting Dierenrecht, Stichting Leefbaar Buitengebied / College van burgemeester en wethouders van de gemeente Echt-Susteren**(Sprawa C-826/18) ⁽¹⁾****[Odesłanie prejudycjalne – Konwencja z Aarhus – Artykuł 9 ust. 2 i 3 – Dostęp do wymiaru sprawiedliwości – Brak dostępu do wymiaru sprawiedliwości dla członków społeczeństwa nienależących do zainteresowanej społeczności – Dopuszczalność skargi uzależniona od wcześniejszego udziału w procesie podejmowania decyzji]**

(2021/C 72/04)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Limburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LB, Stichting Varkens in Nood, Stichting Dierenrecht, Stichting Leefbaar Buitengebied

Strona pozwana: College van burgemeester en wethouders van de gemeente Echt-Susteren

Sentencja

- 1) Artykuł 9 ust. 2 Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, podpisanej w Aarhus (Dania) w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, by członkowie „społeczeństwa”, do którego odnosi się art. 2 ust. 4 tej konwencji, nie mieli, jako tacy, dostępu do wymiaru sprawiedliwości w celu zakwestionowania decyzji wchodzącej w zakres stosowania art. 6 tej konwencji. Natomiast art. 9 ust. 3 rzeczony konwencji stoi na przeszkodzie temu, by osoby te nie mogły uzyskać dostępu do wymiaru sprawiedliwości w celu powołania się na mające szerszy zakres prawa do udziału w procesie podejmowania decyzji, przyznane tylko przez przyjęte przez dane państwo członkowskie przepisy prawa krajowego w dziedzinie ochrony środowiska.
- 2) Artykuł 9 ust. 2 Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, podpisanej w Aarhus w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją 2005/370 należy interpretować w ten sposób, iż stoi on na przeszkodzie temu, by dopuszczalność sądowych środków zaskarżenia, do których odnosi się to postanowienie i które są wnoszone przez organizacje pozarządowe należące do „zainteresowanej społeczności” w rozumieniu art. 2 ust. 5 tej konwencji, była uzależniona od udziału owych organizacji w postępowaniu przygotowawczym prowadzącym do wydania zaskarżonej decyzji, nawet jeśli warunek ten nie ma zastosowania, w sytuacji gdy organizacjom tym nie można w sposób racjonalny zarzucić tego, iż nie uczestniczyły we wspomnianym postępowaniu. Natomiast art. 9 ust. 3 rzeczony konwencji nie stoi na przeszkodzie temu, aby dopuszczalność sądowego środka zaskarżenia, do którego odnosi się to postanowienie, została uzależniona od udziału skarżącego w postępowaniu przygotowawczym prowadzącym do wydania zaskarżonej decyzji, chyba że w świetle okoliczności sprawy nie można mu w sposób racjonalny zarzucić, że nie uczestniczył w tym postępowaniu.

(¹) Dz.U. C 122 z 1.4.2019.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 14 stycznia 2021 r. – Komisja Europejska / Republika Włoska

(Sprawa C-63/19) (¹)

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Artykuł 258 TFUE – Dyrektywa 2003/96/WE – Opodatkowanie produktów energetycznych i energii elektrycznej – Artykuły 4 i 19 – Uregulowanie przyjęte przez region autonomiczny państwa członkowskiego – Dopłata do zakupu benzyny i oleju napędowego, podlegających podatkowi akcyzowemu – Artykuł 6 lit. c) – Zwolnienie z podatku akcyzowego lub jego obniżka – Pojęcie „refundowania całości lub części” kwoty podatku – Brak dowodu na istnienie związku między tą dopłatą a podatkiem akcyzowym]

(2021/C 72/05)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i F. Tomat, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, wspierana przez G.M. De Socio, avvocato dello Stato)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: S. Jiménez García i J. Rodríguez de la Rúa, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 112 z 25.3.2019.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 14 stycznia 2021 r. – Agencja Wykonawcza Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych (ERCEA) / Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis

(Sprawa C-280/19 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Klauzula arbitrażowa – Umowa Minatran, zawarta w ramach siódmego programu ramowego – Koszty kwalifikowalne – Nota obciążeniowa wystawiona przez ERCEA – Zwrot kwot zaliczkowanych – Koszty personelu i koszty pośrednie odpowiadające tym kosztom personelu – Obowiązek wykonania prac wyłącznie w pomieszczeniach beneficjenta dotacji – Nadzór sprawowany przez beneficjenta – Zwyczajne praktyki beneficjenta]

(2021/C 72/06)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Agencja Wykonawcza Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych (przedstawiciele: F. Sgritta i M. Pesquera Alonso, pełnomocnicy, których wspierał E. Kourakis, dikigoros)

Druga strona postępowania: Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis (przedstawiciel: V. Christianos, dikigoros)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Agencja Wykonawcza Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych (ERCEA) zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 182 z 27.5.2019.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 14 stycznia 2021 [wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez High Court – (Irlandia), International Protection Appeals Tribunal (Irlandia)] – K.S., M.H.K / The International Protection Appeals Tribunal, The Minister for Justice and Equality, Ireland i the Attorney General (C-322/19), R.A.T., D.S. / Minister for Justice and Equality (C-385/19)

(Sprawy połączone C-322/19 i C-385/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Kontrole graniczne, azyl i imigracja – Ochrona międzynarodowa – Normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o ochronę międzynarodową – Dyrektywa 2013/33/UE – Obywatel państwa trzeciego, który udał się z jednego państwa członkowskiego Unii Europejskiej do innego, lecz o udzielenie ochrony międzynarodowej zwrócił się jedynie w tym ostatnim – Decyzja o przekazaniu do pierwszego państwa członkowskiego – Rozporządzenie (UE) nr 604/2013 – Dostęp osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową do rynku pracy]

(2021/C 72/07)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court (Irlandia), International Protection Appeals Tribunal

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: KS, MHK (C-322/19), R.A.T., D.S (C-385/19)

Druga strona postępowania: The International Protection Appeals Tribunal, The Minister for Justice and Equality, Ireland i the Attorney General (C-322/19), Minister for Justice and Equality (C-385/19)

Sentencja

- 1) Sąd krajowy powinien uwzględnić dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej, która zgodnie z art. 1 i 2 oraz art. 4a ust. 1 Protokołu (nr 21) w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości nie ma zastosowania w państwie członkowskim tego sądu, do celów wykładni przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową, która z kolei ma zastosowanie w tym państwie członkowskim zgodnie z art. 4 tego protokołu.
- 2) Artykuł 15 dyrektywy 2013/33 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które wyklucza osobę ubiegającą się o ochronę międzynarodową z dostępu do rynku pracy wyłącznie na tej podstawie, że decyzja o jej przekazaniu została podjęta w stosunku do niej na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca.
- 3) Artykuł 15 ust. 1 dyrektywy 2013/33 należy interpretować w ten sposób, że:
 - osobie ubiegającej się o ochronę międzynarodową można przypisać odpowiedzialność za zwłokę w wydaniu w pierwszej instancji decyzji w sprawie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej wynikającą z braku współpracy tej osoby z właściwymi organami;
 - państwo członkowskie nie może przypisać osobie ubiegającej się o ochronę międzynarodową odpowiedzialności za zwłokę w wydaniu w pierwszej instancji decyzji w sprawie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na tej podstawie, że osoba ta nie złożyła wniosku w pierwszym państwie członkowskim wjazdu w rozumieniu art. 13 rozporządzenia nr 604/2013;
 - państwo członkowskie nie może przypisywać osobie ubiegającej się o ochronę międzynarodową odpowiedzialności za zwłokę w rozpatrzeniu jej wniosku wynikającą ze złożenia przez nią sądowego środka zaskarżenia o skutku zawieszającym od decyzji o przekazaniu podjętej w jej sprawie na podstawie rozporządzenia nr 604/2013.

(¹) Dz.U. C 220 z 1.7.2019.
Dz.U. C 255 z 29.7.2019.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Bundesrepublik Deutschland /
XT

(Sprawa C-507/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka w dziedzinie azylu i ochrony uzupełniającej – Normy dotyczące kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2011/95/UE – Artykuł 12 – Wykluczenie z możliwości uzyskania statusu uchodźcy – Bezpaństwowiec pochodzenia palestyńskiego zarejestrowany przez Agencję Narodów Zjednoczonych dla Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA) – Warunki korzystania ipso facto z dyrektywy 2011/95 – Ustanie ochrony lub pomocy UNRWA]

(2021/C 72/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bundesrepublik Deutschland

Druga strona postępowania: XT

Sentencja

- 1) Artykuł 12 ust. 1 lit. a) człon drugi dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony należy interpretować w ten sposób, że w celu ustalenia, czy ochrona lub pomoc Agencji Narodów Zjednoczonych dla Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA) ustały, należy wziąć pod uwagę, w ramach indywidualnej oceny wszystkich istotnych okoliczności rozpatrywanej sytuacji, wszystkie sektory strefy działania UNRWA, na których terytoria bezpaństwowiec pochodzenia palestyńskiego po opuszczeniu przez niego tej strefy ma konkretną możliwość wjazdu i bezpiecznego tam przebywania.
- 2) Artykuł 12 ust. 1 lit. a) człon drugi dyrektywy 2011/95 należy interpretować w ten sposób, że nie można uznać, iż ochrona lub pomoc UNRWA ustała, gdy bezpaństwowiec pochodzenia palestyńskiego opuścił strefę działania UNRWA, wyjeżdżając z sektora tej strefy, w którym jego bezpieczeństwo osobiste było poważnie zagrożone i w którym agencja ta nie była w stanie zapewnić temu bezpaństwowcowi ochrony lub pomocy, po pierwsze, jeśli udał się on dobrowolnie do tego sektora z innego sektora wspomnianej strefy, w którym jego bezpieczeństwo osobiste nie było poważnie zagrożone i w którym mógł korzystać z ochrony lub pomocy tej agencji, a po drugie, jeśli nie mógł racjonalnie oczekiwać na podstawie konkretnych informacji, jakimi dysponował, uzyskania ochrony lub pomocy UNRWA w sektorze, do którego się udał, lub możliwości powrotu w krótkim czasie do sektora, z którego przybył, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 348 z 14.10.2019.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad – Bułgaria) – postępowanie karne przeciwko MM

(Sprawa C-414/20 PPU) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Europejski nakaz aresztowania – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Procedury przekazywania osób między państwami członkowskimi – Artykuł 6 ust. 1 i art. 8 ust. 1 lit. c) – Europejski nakaz aresztowania wydany na podstawie krajowego postanowienia o postawieniu zarzutów – Pojęcie „[nakazu aresztowania] lub jakiegokolwiek innego podlegającego wykonaniu orzeczenia sądowego mającego analogiczny skutek prawny” – Brak krajowego nakazu aresztowania – Konsekwencje – Skuteczna ochrona sądowa – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]

(2021/C 72/09)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Spetsializiran nakazatelen sad

Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej

MM

przy udziale: Spetsializirana prokuratura

Sentencja

- 1) Artykuł 6 ust. 1 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że status „wydającego nakaz organu sądowego” w rozumieniu tego przepisu nie jest uzależniony od istnienia kontroli sądowej postanowienia o wydaniu europejskiego nakazu aresztowania ani leżącego u jego podstaw postanowienia krajowego.

- 2) Artykuł 8 ust. 1 lit. c) decyzji ramowej 2002/584, zmienionej decyzją ramową 2009/299, należy interpretować w ten sposób, że należy stwierdzić nieważność europejskiego nakazu aresztowania, gdy nie jest on oparty na „[krajowym nakazie aresztowania] lub jakimkolwiek innym podlegającym wykonaniu orzeczeniu sądowym mającym analogiczny skutek prawny” w rozumieniu tego przepisu. Pojęcie to dotyczy krajowych środków przyjętych przez organ sądowy w ramach ścigania i aresztowania osoby objętej postępowaniem karnym w celu postawienia jej przed sądem dla celów przeprowadzenia czynności postępowania karnego. Do sądu odsyłającego należy zbadać, czy krajowe postanowienie o postawieniu zarzutów takie jak to, na którym opiera się europejski nakaz aresztowania rozpatrywany w postępowaniu głównym, wywołuje takie skutki prawne.
- 3) W wypadku braku przepisów w ustawodawstwie wydającego nakaz państwa członkowskiego przewidujących sądowy środek odwoławczy mający na celu kontrolę warunków, w jakich europejski nakaz aresztowania został wydany przez organ, który – uczestnicząc w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości tego państwa członkowskiego – sam nie jest sądem, decyzją ramową 2002/584, zmienioną decyzją ramową 2009/299, rozpatrywaną w świetle prawa do skutecznej ochrony sądowej zagwarantowanego w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że umożliwia ona sądowi krajowemu rozpatrującemu środek zaskarżenia mający na celu kwestionowanie zgodności z prawem utrzymania tymczasowego aresztowania osoby przekazanej na podstawie europejskiego nakazu aresztowania wydanego na podstawie aktu krajowego – którego nie można zakwalifikować jako „[krajowego nakazu aresztowania] lub jakiegokolwiek innego podlegającego wykonaniu orzeczenia sądowego mającego analogiczny skutek prawny” w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. c) tej decyzji ramowej – i w ramach którego to środka zaskarżenia podniesiono zarzut dotyczący nieważności tego europejskiego nakazu aresztowania w świetle prawa Unii, uznanie się za właściwy do przeprowadzenia takiej kontroli ważności.

Decyzję ramową 2002/584, zmienioną decyzją ramową 2009/299, rozpatrywaną w świetle prawa do skutecznej ochrony sądowej zagwarantowanego w art. 47 karty praw podstawowych, należy interpretować w ten sposób, że nie wymagają one, by stwierdzenie przez sąd krajowy – zgodnie z którym rozpatrywany europejski nakaz aresztowania został wydany z naruszeniem art. 8 ust. 1 lit. c) tej decyzji ramowej, ponieważ nie opiera się on na „[krajowym nakazie aresztowania] lub jakimkolwiek innym podlegającym wykonaniu orzeczeniu sądowym mającym analogiczny skutek prawny” w rozumieniu tego przepisu – skutkowało uwolnieniem tymczasowo aresztowanej osoby po przekazaniu jej przez wykonującego nakaz państwo członkowskie państwu członkowskiemu wydającemu nakaz. W konsekwencji do sądu odsyłającego należy rozstrzygnięcie, zgodnie z jego prawem krajowym, jakie skutki brak takiego aktu krajowego, jako podstawy prawnej rozpatrywanego europejskiego nakazu aresztowania, może wywołać w odniesieniu do postanowienia o utrzymaniu tymczasowego aresztowania oskarżonej osoby.

⁽¹⁾ Dz.U. C 390 z 16.11.2020.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg (Austria) w dniu 15 czerwca 2020 r. – Airhelp Limited / Austrian Airlines AG

(Sprawa C-264/20)

(2021/C 72/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Korneuburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Airhelp Limited

Strona pozwana: Austrian Airlines AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 należy interpretować w ten sposób, że nadzwyczajna okoliczność zachodzi, gdy odwołanie lotu jest spowodowane tym, że inny samolot jest wypychany spod wyjścia dla pasażerów znajdującego się naprzeciwko i uszkadza przy tym ster wysokości samolotu przewidzianego do wykonania odwołanego później lotu?

- 2) Czy art. 5 ust. 3 i art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 należy interpretować w ten sposób, że przewoźnik lotniczy, który twierdzi, że przyczyną odwołania było zaistnienie nadzwyczajnych okoliczności, może powołać się na przewidzianą w art. 5 ust. 3 rozporządzenia okoliczność zwalniającą z odpowiedzialności, jeżeli jednocześnie jest w stanie udowodnić, że również w przypadku zmiany rezerwacji na przewóz zastępczy nie można było zapobiec skutkom odwołania występującym po stronie danego pasażera?
- 3) Czy zmiana rezerwacji, o której mowa w pytaniu drugim, musi spełniać dalsze kryteria czasowe lub jakościowe, w szczególności kryteria wskazane w art. 5 ust. 1 lit. c) ppkt (iii) lub art. 8 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 261/2004?

Postanowieniem z dnia 14 stycznia 2021 r. Trybunał Sprawiedliwości (dziewiąta izba) orzekł, co następuje:

1. Artykuł 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, należy interpretować w ten sposób, że kolizja między sterem wysokości samolotu stojącego na stanowisku postojowym a wingletem samolotu innej linii lotniczej, spowodowana przemieszczaniem się tego ostatniego, jest objęta pojęciem „nadzwyczajnych okoliczności” w rozumieniu tego przepisu.
2. Artykuł 5 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że – w wypadku odwołania przewidzianego pierwotnie lotu ze względu na zaistnienie nadzwyczajnej okoliczności – zmiana przez przewoźnika lotniczego planu podróży pasażera na lot prowadzący tego pasażera do miejsca docelowego w następny dzień po dniu przewidzianym pierwotnie stanowi „racjonalny środek”, zwalniający tego przewoźnika lotniczego z obowiązku zapłaty odszkodowania przewidzianego w art. 5 ust. 1 lit. c) i w art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia, chyba że istniała inna możliwość bezpośredniej lub łączonej zmiany planu podróży w ramach lotu wykonywanego przez niego samego lub przez każdego innego przewoźnika lotniczego, zapewniającego wcześniejsze dotarcie do miejsca docelowego niż w przypadku kolejnego lotu zainteresowanego przewoźnika lotniczego, z wyjątkiem sytuacji gdy ten ostatni wykaze, że dokonanie takiej zmiany planu podróży stanowiłoby dla niego poświęcenie, jakiego nie można od niego wymagać, mając na uwadze możliwości jego przedsiębiorstwa w danym momencie, co powinien ustalić sąd odsyłający.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

**Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 6 maja 2020 r. w sprawie
T-141/19, Sabo i in. / Parlament i Rada, wniesione w dniu 2 lipca 2020 r. przez Petera Sabo,
Lesoochranárske zoskupenie VLK, Hassa Krulla, 2 Celsius, Bernarda Aurica, Tony’ego Lowesa, Kenta
Robersona, Hiite Maja SA, Association de lutte contre toutes formes de Nuisance et de Pollutions sur
les communes de Meyreuil et Gardanne (ALNP Meyreuil – Gardanne), Friends of the Irish
Environment CLG**

(Sprawa C-297/20 P)

(2021/C 72/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Peter Sabo, Lesoochranárske zoskupenie VLK, Hassa Krull, 2 Celsius, Bernard Auric, Tony Lowes, Kent Roberson, Hiite Maja SA, Association de lutte contre toutes formes de Nuisance et de Pollutions sur les communes de Meyreuil et Gardanne (ALNP Meyreuil – Gardanne), Friends of the Irish Environment CLG (przedstawiciele: R. Smith i C. Day, Solicitors; P. Lockley i B. Mitchell, Barristers oraz D. Wolfe QC)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Postanowieniem z dnia 14 stycznia 2021 r. Trybunał (ósma izba) odrzucił odwołanie jako oczywiście niedopuszczalne i obciążył wnoszących odwołanie ich własnymi kosztami.

Odwołanie od postanowienia Sądu wydanego w dniu 7 lipca 2020 r. w sprawie T-273/20, Wasilew / Bułgaria, wniesione w dniu 17 lipca 2020 r. przez Weselina Atanasowa Wasilewa

(Sprawa C-320/20 P)

(2021/C 72/12)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Wnoszący odwołanie: Weselin Atanasow Wasilew (przedstawiciel: adwokat B. Kolew)

Druga strona postępowania: Republika Bułgarii

Postanowieniem z dnia 12 stycznia 2021 r. Trybunał (siódma izba) oddalił odwołanie jako oczywiście bezzasadne.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 10 czerwca 2020 r. w sprawie T-577/19, Leinfelder Uhren München / EUIPO, wniesione w dniu 24 sierpnia 2020 r. przez Leinfelder Uhren München GmbH & Co. KG

(Sprawa C-401/20 P)

(2021/C 72/13)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Leinfelder Uhren München GmbH & Co. KG (przedstawiciel: S. Lüft, Rechtsanwalt)

Pozostali uczestnicy postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Thomas Schafft

Postanowieniem z dnia 19 stycznia 2021 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i obciążył wnoszącą odwołanie jej własnymi kosztami.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wien (Austria) w dniu 26 października 2020 r. – CR, GF, TY

(Sprawa C-560/20)

(2021/C 72/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CR, GF, TY

Organ będący drugą stroną postępowania: Landeshauptmann von Wien

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy będący obywatelami państwa trzeciego rodzice uchodźcy, który złożył wniosek o udzielenie azylu jako małoletni bez opieki i któremu udzielono azylu jeszcze jako małoletniemu, mogą w dalszym ciągu powoływać się na art. 2 lit. f) w związku z art. 10 ust. 3 lit. a) dyrektywy Rady 2003/86/WE⁽¹⁾ w przypadku gdy uchodźca osiągnął pełnoletniość po udzieleniu mu azylu, ale w trakcie postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt jego rodzicom?

- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: Czy w takim przypadku konieczne jest, aby rodzice obywatela państwa trzeciego dotrzyмали terminu do złożenia wniosku o łączenie rodziny, o którym mowa w wyroku Trybunału z dnia 12 kwietnia 2018 r. w sprawie C-550/16, A i S ⁽¹⁾, pkt 61, „co do zasady [...] trzech miesięcy od dnia, w którym dany »małoletni« uzyskał status uchodźcy”?
- 3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: Czy pełnoletnia, będąca obywatelem państwa trzeciego siostra osoby, która uzyskała status uchodźcy, powinna uzyskać zezwolenie na pobyt bezpośrednio na podstawie prawa Unii, jeżeli w przypadku odmowy wydania jej tego zezwolenia na pobyt rodzice uchodźcy byłiby de facto zmuszeni do rezygnacji ze swojego prawa do łączenia rodziny na podstawie art. 10 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2003/86/WE, ponieważ ta pełnoletnia siostra uchodźcy ze względu na swój stan zdrowia wymaga stałej opieki rodziców i w związku z tym nie może po powrocie do państwa pochodzenia pozostać tam sama?
- 4) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie: Jakie kryteria należy zastosować przy ocenie, czy taki wniosek o łączenie rodziny został złożony o czasie tj. „co do zasady” w terminie trzech miesięcy w rozumieniu wyjaśnień zawartych w wyroku Trybunału z dnia 12 kwietnia 2018 r., C-550/16, A i S, pkt 61?
- 5) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie: Czy rodzice uchodźcy mogą nadal powoływać się na prawo do łączenia rodziny na podstawie art. 10 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2003/86/WE, jeżeli od dnia przyznania małoletniemu statusu uchodźcy do dnia złożenia przez rodziców wniosku o łączenie rodziny upłynęły trzy miesiące i jeden dzień?
- 6) Czy w ramach procedury łączenia rodzin na podstawie art. 10 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2003/86/WE państwo członkowskie może co do zasady żądać od rodziców uchodźcy spełnienia wymagań określonych w art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/86/WE?
- 7) Czy żądanie spełnienia przesłanek określonych w art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/86/WE w ramach łączenia rodziny na podstawie art. 10 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2003/86/WE zależy od tego, czy w rozumieniu art. 12 ust. 1 akapit trzeci dyrektywy 2003/86/WE wniosek o łączenie rodziny został złożony w terminie trzech miesięcy od przyznania statusu uchodźcy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin (Dz.U. 2003, L 251, s. 12).

⁽²⁾ EU:C:2018:248

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Köln
(Niemcy) w dniu 19 listopada 2020 r. – M2Beauté Cosmetics GmbH / Bundesrepublik Deutschland**

(Sprawa C-616/20)

(2021/C 72/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: M2Beauté Cosmetics GmbH

Druga strona postępowania: Bundesrepublik Deutschland, reprezentowana przez Bundesinstitut für Arzneimittel und Medizinprodukte

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy organ krajowy, dokonując klasyfikacji produktu kosmetycznego, obejmującej badanie wszystkich cech charakterystycznych produktu, jako produktu leczniczego wedle funkcji w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/83/WE ⁽¹⁾ jest uprawniony do oparcia niezbędnej weryfikacji naukowej właściwości farmakologicznych produktu i związanego z nim ryzyka na tak zwanej „analogii strukturalnej”, jeżeli zastosowana substancja czynna została nowo opracowana, jest w swojej strukturze porównywalna z już znanymi i zbadanymi farmakologicznymi substancjami czynnymi, jednak wnioskodawca nie przedstawia żadnych kompleksowych badań farmakologicznych, toksykologicznych lub klinicznych nowej substancji, dotyczących jej działania i dozowania, a wymaganych jedynie w przypadku zastosowania dyrektywy 2001/83/WE?

- 2) Czy art. 1 pkt 2 lit. b) dyrektywy 2001/83/WE z dnia 6 listopada 2001 r. należy interpretować w ten sposób, że produkt, który jest wprowadzony do obrotu jako kosmetyk i który poprzez działanie farmakologiczne wywiera znaczący wpływ na funkcje fizjologiczne, należy uznać za produkt leczniczy wedle funkcji tylko wtedy, gdy ma on określone prozdrowotne działanie? Czy wystarczy przy tym, że produkt ma przede wszystkim pozytywny wpływ na wygląd, który jest pośrednio korzystny dla zdrowia poprzez zwiększenie poczucia własnej wartości lub dobrego samopoczucia?
- 3) Czy też jest to również produkt leczniczy wedle funkcji, jeżeli jego pozytywne działanie ogranicza się do poprawy wyglądu i nie jest on przy tym bezpośrednio lub pośrednio korzystny dla zdrowia, ale nie posiada wyłącznie szkodliwych właściwości i z tego powodu nie jest porównywalny ze środkiem odurzającym?

(¹) Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. 2001, L 311, s. 67) w brzmieniu zmienionym ostatnio rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1243 z dnia 20 czerwca 2019 r. (Dz.U. 2019, L 198, s. 241).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil n° 1 de Córdoba (Hiszpania) w dniu 19 listopada 2020 r. – ZU i TV / Ryanair Ltd.

(Sprawa C-618/20)

(2021/C 72/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Mercantil n° 1 de Córdoba

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: ZU i TV.

Strona pozwana: Ryanair Ltd

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przewoźnika lotniczego, który za pośrednictwem własnej strony internetowej sprzedaje bilety lotnicze opatrzone kodem innego przewoźnika lotniczego, można uznać za obsługującego przewoźnika lotniczego w rozumieniu art. [3] ust. 5 rozporządzenia nr 261/2004 (¹), w odniesieniu do konkretnych, sprzedanych lotów, które obsługiwane są przez innego przewoźnika lotniczego?
- 2) Czy przewoźnika lotniczego, który za pośrednictwem własnej strony internetowej sprzedaje bilety lotnicze opatrzone kodem innego przewoźnika lotniczego, można uznać za obsługującego przewoźnika lotniczego, w rozumieniu art. [3] ust. 5 rozporządzenia nr 261/2004, w odniesieniu do konkretnych, sprzedanych lotów, które obsługiwane są przez innego przewoźnika lotniczego, jeżeli ten inny przewoźnik, który obsługuje dany lot jest częścią grupy spółek należącej do sprzedawcy lotu?
- 3) Czy pojęcie przewoźnika umownego, o którym mowa w art. 45 konwencji montrealskiej, jest porównywalne z pojęciem obsługującego przewoźnika lotniczego, o którym mowa w art. [3] ust. 5 rozporządzenia nr 261/2004?
- 4) Czy pojęcie obsługującego przewoźnika lotniczego, o którym mowa w art. [3] ust. 5 rozporządzenia nr 261/2004, jest porównywalne z pojęciem przewoźnika faktycznego, o którym mowa w art. 45 konwencji montrealskiej?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów (Dz.U. 2004, L 46, s. 1.).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln (Niemcy)
w dniu 23 listopada 2020 r. – Deutsche Lufthansa AG / OP**

(Sprawa C-627/20)

(2021/C 72/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Deutsche Lufthansa AG

Druga strona postępowania: OP

Pytania prejudycjalne

Czy strajk własnych pracowników przewoźnika lotniczego w odpowiedzi na wezwanie związku zawodowego stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln (Niemcy)
w dniu 23 listopada 2020 r. – Deutsche Lufthansa AG / BA**

(Sprawa C-628/20)

(2021/C 72/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Deutsche Lufthansa AG

Druga strona postępowania: BA

Pytania prejudycjalne

Czy strajk własnych pracowników przewoźnika lotniczego w odpowiedzi na wezwanie związku zawodowego stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln (Niemcy)
w dniu 23 listopada 2020 r. – Deutsche Lufthansa AG / LE**

(Sprawa C-629/20)

(2021/C 72/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Deutsche Lufthansa AG

Druga strona postępowania: LE

Pytania prejudycjalne

Czy strajk własnych pracowników przewoźnika lotniczego w odpowiedzi na wezwanie związku zawodowego stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln (Niemcy)
w dniu 23 listopada 2020 r. – Deutsche Lufthansa AG / CS**

(Sprawa C-630/20)

(2021/C 72/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Deutsche Lufthansa AG

Druga strona postępowania: CS

Pytania prejudycjalne

Czy strajk własnych pracowników przewoźnika lotniczego w odpowiedzi na wezwanie związku zawodowego stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln (Niemcy)
w dniu 23 listopada 2020 r. – Deutsche Lufthansa AG / PR, TV**

(Sprawa C-631/20)

(2021/C 72/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Deutsche Lufthansa AG

Druga strona postępowania: PR, TV

Pytania prejudycjalne

Czy strajk własnych pracowników przewoźnika lotniczego w odpowiedzi na wezwanie związku zawodowego stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 8 grudnia 2020 r. – Y GmbH / Hauptzollamt**

(Sprawa C-668/20)

(2021/C 72/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Y GmbH

Strona przeciwna: Hauptzollamt

Pytania prejudycjalne

1. Czy podpozycję 1302 19 05 Nomenklatury scalonej ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że należy pod nią sklasyfikować również wyekstrahowany olej żywiczny z wanilii, rozcieńczony etanolem i wodą, składający się w około 90 % (v/v) lub 85 % (m/m) z etanolu, do 10 % (m/m) z wody, w 4,8 % (m/m) z resztkowej masy suchej i w 0,5 % (m/m) z waniliny, mimo że w myśl uwagi nr 1 lit. ij) do działu 13 CN pozycja 1302 CN nie dotyczy wyekstrahowanych oleożywic?
2. Czy produkty takie jak te opisane w pierwszym pytaniu prejudycjalnym należą do wyekstrahowanych oleożywic w rozumieniu podpozycji 3301 90 30 CN?
3. Czy podpozycję 3302 10 90 CN należy interpretować w ten sposób, że produkty takie jak te opisane w pierwszym pytaniu prejudycjalnym należy zaklasyfikować jako mieszaninę substancji zapachowych lub mieszaninę (włącznie z roztworami alkoholowymi) na bazie jednej lub na wielu takich substancjach, w rodzaju stosowanych w przemyśle spożywczym?

4. Czy do substancji smakowo-aromatycznych w rozumieniu art. 27 ust. 1 lit. e) dyrektywy 92/83/EWG ⁽²⁾ należą również produkty objęte podpozycją 1302 19 05 CN lub wyekstrahowane oleożywce objęte podpozycją 3301 90 30 CN?

- (¹) Załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. 1987, L 256, s. 1) zmienionej przez rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/1754 z dnia 6 października 2015 r. (Dz.U. 2015, L 285, s. 1).
- (²) Dyrektywa Rady z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych (Dz.U. 1992, L 316, s. 21).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg
(Austria) w dniu 10 grudnia 2020 r. – L GmbH / FK**

(Sprawa C-672/20)

(2021/C 72/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Korneuburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: L GmbH

Druga strona postępowania odwoławczego: FK

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że rozporządzenie to stosuje się w odniesieniu do pasażera, który dokonał już odprawy online przed przybyciem na lotnisko i nie ma przy sobie bagażu rejestrowanego; widzi opóźnienie lotu na tablicy informacyjnej lotniska, czeka przy bramce na dalsze informacje, zasięga informacji w punkcie obsługi przewoźnika lotniczego na temat odlotu zarezerwowanego lotu; nie otrzymuje od pracowników pozwanej wyjaśnienia, czy i kiedy nastąpi odlot, ani też oferty alternatywnego lotu; w konsekwencji czego sam rezerwuje sobie inny lot do swojego miejsca docelowego, nie korzystając z lotu pierwotnie zarezerwowanego?
- 2) Czy art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że przewoźnik lotniczy nie jest zobowiązany do wypłaty odszkodowania na podstawie art. 7 rozporządzenia nr 261/2004, jeżeli [jego samolot] dotrze do miejsca docelowego pasażera z opóźnieniem wynoszącym 8 godzin i 19 minut, ponieważ samolot został uszkodzony przez uderzenie pioruna podczas lotu poprzedzającego pośrednio dany lot; wezwany po wylądowaniu technik z wykonującej zlecenie przewoźnika lotniczego firmy serwisowej stwierdził jedynie niewielkie uszkodzenia, nie mające wpływu na zdolność do lotu („some minor findings” [„nieistotne uszkodzenia”]); został przeprowadzony kolejny lot; jednak w trakcie kontroli przed odlotem (Pre-Flight-Checks) następnego z kolei lotu, poprzedzającego bezpośrednio przedmiotowy lot okazało się, że samolot nie może być na razie dalej eksploatowany; w związku z tym przewoźnik lotniczy zamiast samolotu, który miał być pierwotnie wykorzystany i który został uszkodzony użył samolotu zastępczego, za pomocą którego przeprowadzono lot bezpośrednio poprzedzający przedmiotowy lot z opóźnieniem wynoszącym przy odlocie 7 godzin i 40 minut?
- 3) Czy art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że racjonalne środki, które powinien podjąć przewoźnik lotniczy, obejmują zaoferowanie pasażerowi możliwości zmiany rezerwacji na inny lot, którym pasażer dotarłby do miejsca docelowego z opóźnieniem wynoszącym 5 godzin (i – na podstawie rezerwacji dokonanej przez pasażera z własnej inicjatywy – faktycznie tak dotarł), mimo że przewoźnik lotniczy wykonywał lot przy użyciu samolotu zastępczego zamiast samolotu, który nie mógł być już eksploatowany, którym pasażer dotarłby do miejsca docelowego z opóźnieniem wynoszącym 8 godzin i 19 minut?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 11 grudnia 2020 r. – Industriegewerkschaft Metall (IG Metall) i ver.di – Vereinte Dienstleistungsgewerkschaft

(Sprawa C-677/20)

(2021/C 72/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa, wnosząca apelację i skargę kasacyjną: Industriegewerkschaft Metall (IG Metall), ver.di – Vereinte Dienstleistungsgewerkschaft

Pozostali uczestnicy postępowania: SAP SE, SE-Betriebsrat der SAP SE, Konzernbetriebsrat der SAP SE, Deutscher Bankangestellten-Verband e. V., Christliche Gewerkschaft Metall (CGM), Verband angestellter Akademiker und leitender Angestellter der chemischen Industrie e. V.

Pytanie prejudycjalne

Czy § 21 ust. 6 Gesetz über die Beteiligung der Arbeitnehmer in einer Europäischen Gesellschaft [niemieckiej ustawy o uczestnictwie pracowników w spółce europejskiej] który przewiduje, że w przypadku utworzenia w drodze przekształcenia spółki europejskiej (SE) z siedzibą w Niemczech należy zagwarantować odrębną procedurę wyboru określonej części członków rady nadzorczej reprezentujących pracowników spośród kandydatów zaproponowanych przez związki zawodowe, jest zgodny z art. 4 ust. 4 dyrektywy Rady 2001/86/WE z dnia 8 października 2001 r. uzupełniającej statut spółki europejskiej w odniesieniu do uczestnictwa pracowników ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. 2001, L 294, s. 22

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 23 listopada 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Vicenza – Włochy) – AV / Ministero della Giustizia, Repubblica italiana

(Sprawa C-834/19) ⁽¹⁾

(2021/C 72/25)

Język postępowania: włoski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 54 z 17.2.2020.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 13 stycznia 2021 r. – Bezouaoui i HB Consultant / Komisja

(Sprawa T-478/18) ⁽¹⁾

[Pomoc państwa – Szkolenie w przedmiocie bezpiecznego prowadzenia pojazdów budowlanych – Zwrot kosztów szkolenia we Francji przez uprawnione organizacje zbiorowego zarządzania – Decyzja stwierdzająca brak pomocy państwa – Pojęcie pomocy państwa – Możliwość przypisania państwu – Publiczna kontrola zasobów]

(2021/C 72/26)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Hacène Bezouaoui (Avanne, Francja) i HB Consultant (Beure, Francja) (przedstawiciele: J.-F. Henrotte i N. Neyrinck, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Georgieva-Kecsma i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie częściowego stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2018) 2075 z dnia 10 kwietnia 2018 r., w sprawie pomocy państwa SA.46897 (2018/NN), jaką Republika Francuska miała przyznać w odniesieniu do finansowania szkoleń prowadzących do uzyskania certyfikatu zaświadczonego o umiejętności bezpiecznego prowadzenia pojazdów budowlanych (Certificat d'Aptitude à la Conduite En Sécurité – CACES).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) HB Consultant i Hacène Bezouaoui zostają obciążeni kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 373 z 15.10.2018

Wyrok Sądu z dnia 13 stycznia 2021 r. – Helbert / EUIPO

(Sprawa T-548/18) ⁽¹⁾

[Służba publiczna – Nabór – Ogłoszenie o konkursie – Konkurs otwarty EUIPO/AD/01/17 – Decyzja o nieumieszczeniu nazwiska skarżącego na liście rezerwy kadrowej konkursu – Skład komisji konkursowej – Stabilność – Odpowiedzialność]

(2021/C 72/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Lars Helbert (Alicante, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat H. Tettenborn)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciele: A. Lukošiusis i K. Tóth, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata B. Wägenbaura)

Przedmiot

Złożona na podstawie art. 270 TFUE skarga, po pierwsze, o stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej konkursu EUIPO/AD/01/17 – administratorzy (AD 6) w dziedzinie własności intelektualnej z dnia 1 grudnia 2017 r. o nieumieszczeniu nazwiska skarżącego na liście rezerwy kadrowej konkursu, sporządzonej do celów naboru administratorów przez EUIPO oraz decyzji tej samej komisji z dnia 7 marca 2018 r. oddalającej wniosek skarżącego o weryfikację, w wersji ostatecznej nadanej decyzją EUIPO z dnia 8 czerwca 2018 r. o oddaleniu jego zażalenia, a po drugie – o naprawienie szkody, jaką skarżący miał ponieść z tego tytułu.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji z dnia 7 marca 2018 r., na mocy której komisja konkursowa konkursu otwartego EUIPO/AD/01/17 odmówiła, po przeprowadzeniu weryfikacji, wpisania Larsa Helberta na listę rezerwy kadrowej do celu naboru administratorów stopnia AD 6 w dziedzinie własności intelektualnej.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 427 z 26.11.2018.

Wyrok Sądu z dnia 13 stycznia 2021 r. – ZR / EUIPO

(Sprawa T-610/18) ⁽¹⁾

[Służba publiczna – Zatrudnienie – Ogłoszenie o konkursie – Konkurs otwarty EUIPO/AD/01/17 – Decyzja o nieumieszczeniu nazwiska skarżącego na liście rezerwy kadrowej konkursu – Skład komisji konkursowej – Stałość]

(2021/C 72/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ZR (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i A. Blot)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Przedmiot

Złożony na podstawie art. 270 TFUE wniosek o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji komisji konkursowej konkursu otwartego EUIPO/AD/01/17 – AD 6 – Administratorzy w dziedzinie własności intelektualnej z dnia 1 grudnia 2017 r. o nieumieszczeniu skarżącej na liście rezerwy kadrowej utworzonej do celów naboru administratorów przez EUIPO, po drugie, decyzji komisji konkursowej z dnia 7 marca 2018 r. oddalającej wniosek strony skarżącej o ponowne rozpatrzenie sprawy, oraz po trzecie, decyzji EUIPO z dnia 27 czerwca 2018 r. oddalającej zażalenie skarżącej złożone na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji komisji konkursowej konkursu otwartego EUIPO/AD/01/17 – AD 6 – Administratorzy w dziedzinie własności intelektualnej z dnia 7 marca 2018 r., w której odmówiono po ponownym zbadaniu sprawy umieszczenia ZR na liście rezerwy kadrowej utworzonej do celów naboru administratorów w grupie zaszeręgowania AD 6 w dziedzinie własności intelektualnej.

- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 455 z 17.12.2018.

Wyrok Sądu z dnia 20 stycznia 2021 r. – ABLV Bank / SRB

(Sprawa T-758/18) ⁽¹⁾

[Unia gospodarcza i walutowa – Unia bankowa – Jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych przedsiębiorstw inwestycyjnych (SRM) – Jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRF) – Ustalanie składek ex ante za lata 2015 i 2018 – Oddalenie żądania ponownego obliczenia i zwrotu składek – Skarga o stwierdzenie nieważności – Akt podlegający zaskarżeniu – Dopuszczalność – Instytucja, której zezwolenie na prowadzenie działalności cofnięto – Artykuł 70 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 – Pojęcie „zmiany statusu” – Artykuł 12 ust. 2 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63]

(2021/C 72/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ABLV Bank AS (Ryga, Łotwa) (przedstawiciel: adwokat O. Behrends)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) (przedstawiciele: J. Kerlin i P. Messina, pełnomocnicy, których wspierali adwokaci B. Meyring, S. Schelo, T. Klupsch i S. Ianc)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou, A. Nijenhuis i A. Steiblytė, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności pisma SRB z dnia 17 października 2018 r., w którym SRB oddaliło żądanie skarżącej zmierzające, po pierwsze, do uzyskania ponownego obliczenia składki ex ante za rok 2018 i zwrotu nadpłaty oraz, po drugie, do uzyskania zwrotu części składki ex ante za rok 2015 w związku z cofnięciem przez Europejski Bank Centralny (EBC) jej zezwolenia na prowadzenie działalności.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) ABLV Bank AS zostaje obciążony, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB).
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 82 z 4.3.2019.

Wyrok Sądu z dnia 20 stycznia 2021 r. – Stada Arzneimittel / EUIPO – Optima Naturals (OptiMar)**(Sprawa T-261/19) ⁽¹⁾**

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego OptiMar – Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy Mar – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]

(2021/C 72/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Stada Arzneimittel AG (Bad Vilbel, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J.-C. Plate i R. Kaase)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Folliard-Monguiral i V. Ruzek, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Optima Naturals Srl (Gallarate, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci S. Brustia i E. Montelione)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 31 stycznia 2019 r. (sprawa R 1348/2018-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Stada Arzneimittel a Optima Naturals.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Stada Arzneimittel AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 206 z 17.6.2019.

Wyrok Sądu z dnia 20 stycznia 2021 r. – 12seasons / EUIPO – Société immobilière et mobilière de Montagny (BE EDGY BERLIN)**(Sprawa T-329/19) ⁽¹⁾**

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego BE EDGY BERLIN – Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy EDJI – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]

(2021/C 72/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: 12seasons GmbH (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Gail)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: L. Rampini i V. Ruzek, pełnomocnicy).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Société immobilière et mobilière de Montagny (Roanne, Francja) (przedstawiciel: adwokat A. Grolée)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 marca 2019 (sprawa R 1522/2018-5), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Société immobilière et mobilière de Montagny a 12seasons.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) 12seasons GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania

⁽¹⁾ Dz.U. C 246 z 22.7.2019.

Wyrok Sądu z dnia 20 stycznia 2021 r. – Enoport / EUIPO – Miguel Torres (CABEÇA DE TOIRO)**(Sprawa T-811/19) ⁽¹⁾**

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego CABEÇA DE TOIRO – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy SANGRE DE TORO – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]

(2021/C 72/32)*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Enoport – Produção de Bebidas Lda (Rio Maior, Portugalia) (przedstawiciel: adwokat J. Alves Coelho)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Miguel Torres, SA (Vilafranca del Penedès, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci M. Ceballos Rodríguez i M. Robledo McClymont)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 września 2019 r. (sprawa R 394/2019-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Miguel Torres a Enoport – Produção de Bebidas.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Enoport – Produção de Bebidas Lda zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 36 z 3.2.2020.

Wyrok Sądu z dnia 13 stycznia 2021 r. – RY/Komisja**(Sprawa T-824/19) ⁽¹⁾**

[Służba publiczna – Personel tymczasowy – Rozwiązanie umowy zawartej na czas nieokreślony na podstawie art. 47 lit. c) ppkt (i) WZIP – Wykonanie wyroku Sądu – Artykuł 266 TFUE – Prawo do bycia wysłuchanym – Nowa decyzja o rozwiązaniu umowy]

(2021/C 72/33)*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: RY (przedstawiciel: adwokat J.N. Louis)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Schima i B. Mongin, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie, na podstawie art. 270 TFUE, stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 10 kwietnia 2019 r. rozwiązującej umowę na czas nieokreślony skarżącego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) RY zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 36 z 3.2.2020.

Wyrok Sądu z dnia 20 stycznia 2021 r. – Apologistics / EUIPO – Peikert (discount-apotheke.de) (Sprawa T-844/19) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego discount-ap*theke.de – Wcześniejsze słowne unijne znaki towarowe APODISCOUNTER i APO i wcześniejsze graficzne unijne znaki towarowe apo-discounter.de, apo.co i apo.de – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]

(2021/C 72/34)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Apologistics GmbH (Markkleeberg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat H. Hug)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Söder, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Franz Michael Peikert (Offenbach, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Bruggmann)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 października 2019 r. (sprawa R 2309/2018-5) dotycząca postępowania w sprawie sprzeciwu między Apologistics a F.M. Peikertem.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Apologistics GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 45 z 10.2.2020.

Wyrok Sądu z dnia 13 stycznia 2021 r. – Multi-Service / Komisja**(Sprawa T-873/19) ⁽¹⁾****[Środowisko naturalne – Rozporządzenie (UE) nr 517/2014 – Fluorowane gazy cieplarniane – Elektroniczny rejestr kontyngentów na wprowadzanie wodorofluorowęglowodorów do obrotu – Decyzja anulująca rejestrację przedsiębiorstwa – Brak dostarczenia wymaganych informacji]**

(2021/C 72/35)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Multi-Service S.A. (Kwidzyn, Polska) (przedstawiciel: adwokat P. Jankowski)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Becker, M. Jáuregui Gómez i M. Rynkowski, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Ares(2019) 6103796 z dnia 3 października 2019 r., w której Komisja anulowała rejestrację skarżącej w rejestrze utworzonym i prowadzonym przez nią na podstawie art. 17 rozporządzenia (UE) nr 517/2014.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Multi-Service S.A. zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 87 z 16.3.2020.

Wyrok Sądu z dnia 20 stycznia 2021 r. – Folschette i in. / Komisja**(Sprawa T-884/19) ⁽¹⁾****[Odpowiedzialność pozaumowna – Dochodzenie OLAF-u – Rynek informatyczny – Korupcja – Wywieranie wpływu – Sprawozdanie końcowe zalecające wszczęcie postępowania karnego – Prawomocny wyrok uniewinniający wydany przez sąd karny – Przedawnienie – Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom]**

(2021/C 72/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Marc Folschette (Leudelange, Luksemburg), Tetyana Grygorenko (Leudelange), Professional Business Solutions SA (Leudelange) (przedstawiciel: adwokat N. Bauer)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Baquero Cruz i F. Blanc, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 268 TFUE o naprawienie szkody, jaką skarżący mieli w swej ocenie ponieść w wyniku działania, jakie Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) miał podjąć w ramach dochodzenia wewnętrznego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.

2) Marc Folschette, Tetyana Grygorenko i Professional Business Solutions SA zostają obciążeni kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 61 z 24.2.2020.

Wyrok Sądu z dnia 20 stycznia 2021 r. – Oatly / EUIPO (IT’S LIKE MILK BUT MADE FOR HUMANS)

(Sprawa T-253/20) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego IT’S LIKE MILK BUT MADE FOR HUMANS – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter odróżniający – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2021/C 72/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Oatly AB (Malmö, Szwecja) (przedstawiciel: adwokat M. Johansson)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: J. Ivanauskas i V. Ruzek, pełnomocnicy).

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 lutego 2020 r. (sprawa R 2446/2019-5), dotyczącą zgłoszenia oznaczenia słownego IT’S LIKE MILK BUT MADE FOR HUMANS jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 7 lutego 2020 r. (sprawa R 2446/2019-5), dotyczącej zgłoszenia oznaczenia słownego IT’S LIKE MILK BUT MADE FOR HUMANS jako unijnego znaku towarowego.
- 2) EUIPO pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Oatly AB.

⁽¹⁾ Dz.U. C 215 z 29.6.2020.

Wyrok Sądu z dnia 20 stycznia 2021 r. – Crevier / EUIPO (Dezodoryzator powietrza)

(Sprawa T-276/20) ⁽¹⁾

[Wzór wspólnotowy – Zgłoszenie wzoru wspólnotowego przedstawiającego dezodoryzator powietrza – Niedotrzymanie terminu wobec EUIPO – Wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego – Artykuł 67 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 6/2002 – Obowiązek należytej staranności]

(2021/C 72/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Jeffrey Scott Crevier (Fort Lauderdale, Floryda, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: M. Kime, barrister)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: R. Cottrell, A. Folliard-Monguiral i V. Ruzek, pełnomocnicy).

Przedmiot

Skarga na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 marca 2020 r. (sprawa R 2396/2019-3) dotyczącą wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Jeffrey Scott Crevier zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 247 z 27.7.2020.

Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2020 r. – Grupa Azoty i in. / Komisja**(Sprawa T-726/20)**

(2021/C 72/39)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Grupa Azoty S.A. (Tarnów, Polska), Azomureș SA (Tîrgu Mureș, Rumunia), Lipasmata Kavalas LTD Ypokatastima Allodapis (P. Fáliro, Grecja) (przedstawiciele: D. Haverbeke, L. Ruessmann i P. Sellar, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności załącznika I do komunikatu Komisji Wytoczne w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych po 2021 r. (¹), w zakresie, w jakim błędnie wyłączono w niej sektor nawozów;
- stwierdzenia, zgodnie z art. 264 TFUE, że skutki wywierane przez załącznik I do zaskarżonego aktu są utrzymane w mocy do czasu przyjęcia przez pozwaną środków niezbędnych w celu zapewnienia zgodności z wyrokiem Sądu na podstawie art. 266 TFUE;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy został oparty na braku właściwości, którym jest dotknięty załącznik I do zaskarżonego aktu.
 - Zgodnie z art. 5 ust. 1 i 2 TUE Unia działa jedynie w granicach właściwości przyznanych jej przez państwa członkowskie; wszelkie kompetencje nieprzyznane Unii Europejskiej w traktatach należą do państw członkowskich.
 - To państwom członkowskim, a nie pozwanej przysługuje zgodnie 10a ust. 6 dyrektywy 2009/87, po zmianach (²), właściwość do określania sektorów i podsektorów oraz sporządzania listy takiej jak ta zawarta w załączniku I do zaskarżonego aktu.
2. Zarzut drugi został oparty na naruszeniu jednego z formalnych wymogów (uzasadnienia), którym jest dotknięty załącznik I do zaskarżonego aktu.
 - Wymagane przez art. 296 TFUE uzasadnienie zaskarżonego aktu nie wynika w jasny i jednoznaczny z rozumowania, na którym oparła się pozwana przy obliczaniu intensywności emisji pośrednich w sektorze, w którym prowadzą działalność skarżące, która jest czynnikiem przesądzającym o objęciu załącznikiem I do zaskarżonego aktu;

- wskutek tego nieprzedstawienia uzasadnienia skarżące nie są w stanie powołać się na swe uprawnienia przed Sądem, który z kolei nie jest w stanie przeprowadzić kontroli.
3. Zarzut trzeci został oparty na oczywistym błędzie w ocenie, którym jest dotknięty załącznik I do zaskarżonego aktu.
- W ramach uprawnień dyskrejonalnych przysługujących pozwanej przy dokonywaniu złożonych ocen gospodarczych i społecznych wykonywanych przez nią w ramach wykonywania kompetencji przysługujących jej na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE winna ona być w stanie wykazać, że dokonała ona oceny wszystkich mających znaczenie czynników i okoliczności sytuacji, którą zaskarżony akt ma regulować. Skarżąca dopuściła się szeregu oczywistych błędów w ocenie wyłączając sektor skarżących z wykazu kwalifikujących się sektorów znajdującego się w załączniku I do zaskarżonego aktu, w szczególności ze względu na to, że: a) nie wzięła pod uwagę istotnych i kompletnych danych odnoszących się zużycia energii elektrycznej przez sektor nawozów w celu ustalenia intensywności pośrednich emisji tego sektora, co doprowadziło do niedoszacowania tej intensywności i wyłączenia tego sektora z załącznika I; b) nie wzięła pod uwagę i nie przeanalizowała wszystkich przedstawionych w skardze istotnych okoliczności faktycznych, ponieważ odrzuciła bez uzasadnienia dostarczone przez skarżące dowody; c) w zakresie dotyczącym oceny jakościowej, dokonała nieprawidłowej oceny sektora na podstawie kryterium substytucyjności między paliwami a energią elektryczną i nie przedstawiając powodów, dla których podsektory tego sektora nie zostały włączone do załącznika I na podstawie tego kryterium.
4. Zarzut czwarty został oparty na niewłaściwym zastosowaniu odpowiedniego kryterium oceny, którym został dotknięty załącznik I do zaskarżonego aktu.
- W art. 10a ust. 6 dyrektywy 2009/87 ustanowiony został wymóg przeprowadzenia oceny sektorów na podstawie kryterium związanego z oceną „rzeczywistego ryzyka” ucieczki emisji.
 - Pozwana zastosowała odmienne kryterium, a mianowicie kryterium „znacznego ryzyka”. Efektem tego zastosowała ona też nieprawidłowe kryterium prawne.
5. Zarzut piąty został oparty na naruszeniu zasady przejrzystości, którym jest dotknięty załącznik I do zaskarżonego aktu.
- Procesowi, który doprowadził do przyjęcia zaskarżonego aktu, brakuje przejrzystości w jego istotnych aspektach, w szczególności zaś: a) pozwana ani w zaskarżonym akcie ani w towarzyszącej mu ocenie wpływu nie ujawniła danych wykorzystanych do obliczania wielkości intensywności emisji pośrednich dotyczących sektorów skarżących; b) pozwana nie dostarczyła wyjaśnień na poparcie swej oceny dotyczącej podsektorów mających największy potencjał elektryfikacji.
 - W trakcie procedury przyjmowania zaskarżonego aktu pozwana odmówiła podania do wiadomości stron, których ten akt dotyczy, szczegółowych zasad, zgodnie z którymi była obliczana wielkość intensywności dotyczących ich emisji pośrednich oraz sposobu, w jaki jest obliczane kryterium elektryfikacji, uniemożliwiając im w ten sposób przeprowadzenie z pozwaną merytorycznej dyskusji w okresach przeznaczonych na konsultację.
 - Pozwana uchybiła więc ciężącym na niej na mocy art. 15 TFUE i art. 11 TUE zobowiązaniom zapewnienia przejrzystości procesu przyjmowania załącznika I do zaskarżonego aktu.
6. Zarzut szósty został oparty na naruszeniu zasady pomocniczości, którym jest dotknięty załącznik I do zaskarżonego aktu.
- Zgodnie z art. 5 ust. 3 TFUE w dziedzinach, które nie należą do jej wyłącznej kompetencji, Unia podejmuje działania tylko wówczas i tylko w takim zakresie, w jakim cele zamierzonego działania nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, lecz ze względu na rozmiary lub skutki proponowanego działania możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii.
 - Choć środki krajowe mające za podstawę art. 10a ust. 6 dyrektywy 2009/87 podlegają kontroli w dziedzinie pomocy państwa, pozwana naruszyła zasadę pomocniczości sporządzając ex ante wykaz ograniczający sektory i podsektory kwalifikujące się do objęcia rekompensatą z tytułu kosztów pośrednich emisji, ponieważ a) państwa członkowskie są lepiej umiejscowione do tego, aby dokonać oceny rzeczywistego ryzyka ucieczki emisji w odniesieniu do poszczególnych sektorów przemysłu ze względu na ponoszone przez nie w rzeczywistości znaczne koszty pośrednie; oraz b) pozwana przyjęła załącznik I nie dostarczając wystarczającego wyjaśnienia co do konieczności tego przyjęcia.

7. Zarzut siódmy został oparty na naruszeniu zasady proporcjonalności, którym jest dotknięty załącznik I do zaskarżonego aktu.

Pozwana dopuściła się naruszenia zasady proporcjonalności ze względu na to, że: a) nie usiłowała ona osiągnąć zgodnego z prawem celu polegającego na przekształceniu gospodarki w niskowęglową, charakteryzującą się wysoką opłacalnością w zakresie efektywności kosztów i umożliwiającą sektorom o dużej intensywności energetycznej na inwestycje w opłacalność energetyczną w miejsce przenoszenia ich produkcji do krajów trzecich; b) nałożyła ona na wyłączone sektory nadmierny ciężar, podczas gdy mniej restrykcyjne rozwiązania (takie jak ustalenie maksymalnych poziomów pomocy czy też mechanizmów warunkowości) pozwoliłoby na osiągnięcie celów zaskarżonego aktu w co najmniej taki sam sposób; oraz c) ujawniła ona istotne szczegóły swej oceny kwalifikujących się sektorów dopiero cztery dni przed publikacją zaskarżonego aktu w dniu 25 września 2020 r., czyli nieco ponad trzy miesiące przed końcem obowiązywania ówczesnych wytycznych dotyczących systemu handlu uprawnieniami do emisji (ETS). Efektem tego pozwana dopuściła się naruszenia art. 5 ust. 4 TUE.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020, C 317, s. 5.

⁽²⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. 2003, L 275, s. 322), po zmianach.

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2020 r. – Car-Master 2/Komisja

(Sprawa T-743/20)

(2021/C 72/40)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Car-Master 2 sp. z o.o. sp.k. (Kraków, Polska) (przedstawiciel: M. Miśkowicz, radca prawny)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2020) 7369 final z dnia 22 października 2020 r. w sprawie AT.40665 – Toyota;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnej interpretacji i niewłaściwego zastosowania art. 13 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 1/2003 (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1/2003”) ⁽¹⁾.

- Na poparcie tego zarzutu skarżąca podnosi, że sprawa nie została rozpatrzona przez polski organ ochrony konkurencji w rozumieniu art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003. Otóż skarżąca złożyła zawiadomienie o podejrzeniu stosowania praktyk ograniczających konkurencję do prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanego dalej „prezesem UOKiK”). Organ ten odmówił jednak podjęcia kroków przewidzianych w przepisach prawa oraz dokonania oceny kwestionowanych działań, powołując się na nieposiadanie wystarczającej ilości informacji, i wezwał skarżącą do dostarczenia informacji. Jednocześnie sam organ nie podjął żadnych działań celem ich uzyskania, a ciężar dowodowy przerzucił w całości na skarżącą. W związku z tym działanie organu nie kwalifikuje się jako „rozpatrzenie sprawy” w rozumieniu komunikatu Komisji w sprawie współpracy w ramach sieci organów ochrony konkurencji ⁽²⁾ oraz orzecznictwa Sądu. Dlatego też Komisja niesłusznie oparła się na art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003, aby odrzucić skargę. Skarżąca dodaje, że wskutek odrzucenia skargi przez Komisję sprawa nie zostanie rozpatrzona przez żaden organ, co w istocie stoi w sprzeczności z motywem 18 rozporządzenia nr 1/2003.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji, wynikającego z art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”).

- Na poparcie tego zarzutu skarżąca podnosi, że nie ma możliwości skorzystania z uprawnień przysługujących jej na podstawie art. 41 ust. 1 karty, gdyż żaden organ nie podjął się rozpatrzenia jej sprawy. Nie ma ona możliwości działania, ponieważ, po pierwsze, przepisy krajowe nie przewidują możliwości odwołania się od odmowy podjęcia kroków prawnych przez prezesa UOKiK. Po drugie, Komisja uchyliła się od rozpatrzenia sprawy, błędnie przyjmując, że już ją rozpatrzono. Wskutek tego zamknięto skarżącą drogę do dochodzenia swoich praw. Skarżąca precyzuje, że Komisja nie wzięła pod uwagę wszystkich okoliczności danej sprawy i nie zbadała starannie sytuacji skarżącej. Według skarżącej Komisja powinna była dokładnie zbadać, czy i jak sprawa została rozpatrzona, a zatem starannie przeanalizować działania krajowego organu ochrony konkurencji. Komisja zaniechała tego obowiązku, a zatem nie wywiązała się z obowiązku należytej staranności, wynikającego z prawa do dobrej administracji. Komisja nie wypełniła też obowiązku wynikającego z art. 105 ust. 1 traktatu FUE. Nie wzięła ona bowiem pod uwagę okoliczności, że w razie odrzucenia przez nią skargi sprawa potencjalnego naruszenia zasad konkurencji pozostanie niewyjaśniona, gdyż organ krajowy jej nie rozstrzygnął.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 i 102 TFUE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1)

(²) Dz.U. 2004, C 101, s. 43.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2020 r. – Jakeliūnas / ESMA

(Sprawa T-760/20)

(2021/C 72/41)

Język postępowania: litewski

Strony

Strona skarżąca: Stasys Jakeliūnas (Wilno, Litwa) (przedstawiciel: adwokat R. Paukštė)

Strona pozwana: Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że dokonana pismem ESMA22–105–1261 z dnia 30 października 2020 r. odmowa uwzględniania przez ESMA wniosku strony skarżącej z dnia 30 września 2020 r. o wszczęcie dochodzenia w sprawie ewentualnej manipulacji na rynku (zwanego dalej „wnioskiem”) jest bezzasadna;
- nakazanie ESMA ponownego rozpatrzenia wniosku;
- obciążenie ESMA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Podstawą zarzutu pierwszego jest to, że:

- przepisy ustanowione w dyrektywie 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (¹) obejmują wyszczególnione we wniosku potencjalne naruszenia;
- dyrektywa ta od chwili jej przyjęcia była przedmiotem koordynacji i nadzoru na szczeblu Unii. Jest to także przewidziane w dyrektywie Komisji 2003/124/WE (²);

- rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010⁽³⁾ ustanowiło ESMA, który to urząd w rzeczywistości przejął obowiązki działających do tego czasu organów nadzoru nad europejskimi papierami wartościowymi i przyjął odpowiedzialność za skuteczne wdrożenie dyrektywy 2003/6/WE i nadzór nad nią oraz za ochronę inwestorów;
 - dyrektywa 2003/6/WE została uchylona ze skutkiem od dnia 3 lipca 2016 r.;
 - z tego względu ESMA ma obowiązek przeprowadzenia dochodzenia w sprawie naruszeń dyrektywy 2003/6/WE, które mogły zostać popełnione do chwili ustanowienia ESMA.
2. Zarzut drugi dotyczy tego, że wniosek strony skarżącej nie jest oparty na konieczności stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011⁽⁴⁾ i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014⁽⁵⁾, aktów, na których ESMA oparła swoją odmowę.
3. Podstawą zarzutu trzeciego jest to, że
- ESMA dokonuje zbyt wąskiej i nieelastycznej wykładni dyrektywy 2003/6/WE i w sposób nieuzasadniony ogranicza jej zakres stosowania. Okoliczność, że przepisy tej dyrektywy zostały rozszerzone i dookreślone w rozporządzeniu (UE) nr 596/2014, nie oznacza samo w sobie, że dyrektywa ta nie obejmowała ewentualnych przypadków manipulacji na rynku wyszczególnionych we wniosku i nie musi być do nich stosowana;
 - ESMA pominęła przedstawione jej informacje odnoszące się do ewentualnych nieujawnionych konfliktów interesów dotyczących banków, wskazujące, że art. 1 ust. 2 lit. c) i art. 6 ust. 5 dyrektywy 2003/6/WE mogły zostać naruszone.

(¹) Dyrektywa 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) (Dz.U. 2003, L 96, s. 16).

(²) Dyrektywa Komisji 2003/124/WE z dnia 22 grudnia 2003 r. wykonująca dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie definicji i publicznego ujawniania informacji wewnętrznych oraz definicji manipulacji na rynku (Dz.U. 2003, L 339, s. 70).

(³) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchYLENIA decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. 2010, L 331, s. 84).

(⁴) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych i zmieniające dyrektywy 2008/48/WE i 2014/17/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 596/2014 (Dz.U. 2016, L 171, s. 1).

(⁵) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku (rozporządzenie w sprawie nadużyć na rynku) oraz uchylające dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywy Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE i 2004/72/WE (Dz.U. 2014, L 173, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 24 grudnia 2020 r. – PB / Komisja

(Sprawa T-775/20)

(2021/C 72/42)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: PB (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i M. Vandenbussche)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi;

a w konsekwencji:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 22 października 2020 r., doręczonej w dniu 23 października 2020 r., w sprawie przyjęcia wobec skarżącego środków administracyjnych zmierzających do odzyskania od niego kwoty rzekomo nienależnie otrzymanej przez [HB] tytułem umów TACIS/2006/101-510 i CARDS/2008/166-429;

- nakazanie zwrotu wszelkich kwot ewentualnie odzyskanych przez Komisję na podstawie tej decyzji, z odsetkami za zwłokę naliczonymi według stawki stosowanej przez Europejski Bank Centralny powiększonej o 7 punktów;
- zasądzenie zapłaty 10 000 EUR odszkodowania, z zastrzeżeniem możliwości podwyższenia w toku postępowania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący braku zgodności z prawem ustaleń raportów OLAF-u i niezgodnego z prawem stwierdzenia nieprawidłowości po stronie spółki, którą zarządza skarżący. W tym względzie skarżący uważa, że zarzucanych mu nieprawidłowości nie można oddzielić od nieprawidłowości zarzuconych spółce, którą zarządza, a które zakwestionowała ona w dwóch skargach (sprawy T-795/19 i T-796/19, HB/Komisja) oraz podnosi, że jeżeli Sąd potwierdzi brak zgodności z prawem raportów OLAF-u lub decyzji z dnia 15 października 2019 r. w ww. sprawach, te ustalenia siłą rzeczy spowodują niezgodność z prawem decyzji kwestionowanej w niniejszej sprawie.
2. Zarzut drugi, dotyczący przedawnienia dochodzonej wierzytelności, a w każdym razie przekroczenia rozsądnego terminu z art. 73a ust. 1 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. 2002, L 248, s. 1) (zwanego dalej „rozporządzeniem finansowym z 2002 r.”), prawa do dobrej administracji zawartego w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą praw podstawowych”) oraz art. 6 konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwanej dalej „EKPC”). Zdaniem skarżącego wierzytelność, którą zdaniem Komisji posiada ona wobec niego, przedawniła się, gdyż upłynął termin pięciu lat określony w art. 73a rozporządzenia finansowego z 2002 r., a w każdym razie czas, jaki trwało wydanie spornej decyzji i noty debetowej do niej jest oczywiście nieracjonalnie długi i narusza art. 41 karty praw podstawowych i art. 6 ust. 1 EKPC, który przyznaje podstawowe prawo, stanowiące również ogólną zasadę prawa.
3. Zarzut trzeci, dotyczący braku prawidłowej podstawy prawnej i naruszenia zasady ustawowej określoności kar oraz zasady stosowania najmniej dolegliwej ustawy karnej. Skarżący uważa, że na podstawie art. 103 rozporządzenia finansowego z 2002 r. tylko strona umowy, czyli spółka, którą zarządza, może podlegać obowiązкови zwrotu. Pozwana naruszyła przy tym również zasadę stosowania najmniej dolegliwej ustawy „karnej”, a także zasadę ustawowej określoności kar, zapisaną w art. 49 karty praw podstawowych, ponieważ usiłuje zastosować bardziej surowy obowiązek prawny, niż to przewiduje rozporządzenie finansowe z 2002 r. Ponadto skarżący podnosi, że nie jest podmiotem gospodarczym, nie uzyskał żadnej korzyści z rzekomych nieprawidłowości, nie był odbiorcą żadnych płatności od instytucji zamawiającej, a z pewnością nigdy nie otrzymał korzyści wynoszącej tyle, co całkowita wartość dwóch spornych zamówień.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia wyroku tribunal de première instance de Bruxelles (sądu pierwszej instancji w Brukseli, Belgia) z dnia 5 października 2017 r. i maksymy „le pénal tient l’administratif en l’état” (postępowanie karne powstrzymuje postępowanie administracyjne). Skarżący podnosi, że Komisja jest związana wyrokiem z dnia 5 października 2017 r. wydanym przez belgijski sąd karny, który stwierdził niedopuszczalność zarzutów karnych w braku materiału mogącego stanowić dowód na popełnienie zarzucanych czynów. Skoro Komisja, która zresztą uczestniczyła jako powód cywilny w postępowaniu karnym, postanowiła poczekać na zakończenie belgijskiego postępowania z wydaniem decyzji o odzyskaniu, jest teraz związana wynikiem tego postępowania i ustaleniami sądu krajowego, nawet jeżeli wyrok sądu belgijskiego nie jest prawomocny wobec Komisji.
5. Zarzut piąty, dotyczący oczywistych błędów w ocenie, którymi obarczona jest zaskarżona decyzja. Skarżący uważa w tym względzie, że zarzucane mu czyny w oczywisty sposób nie zostały udowodnione i że oczywiście nie ma żadnych, a tym bardziej poważnych nieprawidłowości. Utrzymuje, że zaskarżona decyzja jest oparta na dwóch raportach OLAF-u, podczas gdy przedstawione zarzuty nie są udowodnione, a w każdym razie są oczywiście błędne.
6. Zarzut szósty, dotyczący okoliczności, że skarżący nie może być pociągnięty do odpowiedzialności za niezgodne z prawem działanie zarzucane na podstawie belgijskiego prawa spółek. W tym względzie podnosi on, że spółka, którą zarządza, jest prywatną spółką z ograniczoną odpowiedzialnością prawa belgijskiego, której szczególnie charakter polega na tym, że zarządzający nią nie są osobiście odpowiedzialni za zaciągnięte w imieniu spółki zobowiązania, a ich majątek nie może być użyty do zaspokojenia długów spółki.

7. Zarzut siódmy, dotyczący naruszenia prawa do obrony, ze względu na to, że raporty OLAF-u załączone do wstępnych pism informacyjnych były tak zacznione, że aż nieczytelne, i skarżący nie był w stanie ich zrozumieć, a potem zgłosić użytecznych uwag.
8. Zarzut ósmy, dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji, zasady wywiązywania się z umów w dobrej wierze i zakazu „nadużycia prawa”, ze względu na to, że Komisja nie działała ze starannością ani bezstronnością.
9. Zarzut dziewiąty, dotyczący zarzutu niezgodności z prawem podniesionego względem art. 103 rozporządzenia finansowego z 2002 r., ze względu na to, że narusza on ogólną zasadę zakazu bezpodstawnego wzbogacenia. Skarżący uważa, że artykuł ten stwarza instytucji możliwość odzyskania całości kwot wypłaconych przez cały okres realizacji umowy, nawet jeśli umowa została w całości wykonana przez stronę umowy, co oznacza, że instytucja może uzyskać wszelkie świadczenia od kontrahenta, a nie być mu wina żadnej zapłaty. Artykuł ten powinien zostać uznany za niezgodny z prawem ze względu na to, że zezwala instytucji na przysporzenie majątkowe kosztem majątku drugiej strony umowy, bez uzasadnienia.
10. Zarzut dziesiąty, pomocniczy, dotyczący naruszenia art. 103 rozporządzenia finansowego z 2002 r. i zasady proporcjonalności. Zdaniem skarżącego ocena instytucji powinna przebiegać zgodnie z art. 103 rozporządzenia finansowego z 2002 r., co oznacza, że Komisja nie może stosować więcej niż jednej sankcji, gdyż artykuł ten zawiera wykaz sankcji, który nie jest kumulatywny. Ponadto instytucja powinna zapewnić, żeby jej decyzja była proporcjonalna do rozmiaru rozpatrywanej nieprawidłowości podczas tej oceny, zgodnie z zasadą proporcjonalności, stanowiącą wyraz zasady działania w dobrej wierze, obowiązującej przy wykonywaniu umów, co w niniejszym przypadku nie miało miejsca.

Skarga wniesiona w dniu 9 stycznia 2021 r. – Griesbeck / Parlament

(Sprawa T-10/21)

(2021/C 72/43)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Nathalie Griesbeck (Ancy-sur-Moselle, Francja) (przedstawiciele: adwokaci J.-L. Teheux, J.-M. Rikkers i G. Selnet)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

tytułem głównym

— stwierdzenie nieważności decyzji biura Parlamentu Europejskiego z dnia 5 października 2020 r.;

w konsekwencji

— stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 18 października 2019 r. i będącej jej następstwem noty obciążeniowej;

pośilkowo

— stwierdzenie nieważności decyzji biura Parlamentu Europejskiego z dnia 5 października 2020 r.;

w konsekwencji

— stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 18 października 2019 r. i ograniczenie będącej jej następstwem noty obciążeniowej w odpowiednim zakresie;

w każdym przypadku

— zastrzeżenie dla skarżącej możliwości przedstawienia dodatkowych uwag w późniejszym piśmie;

— obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Parlament popełnił następujące błędy w ocenie. Po pierwsze, wykluczył, by szczególne okoliczności zatrudnienia danej asystentki mogły mieć na wpływ na dowód wykonywania przez nią pracy. Następnie nie uwzględnił czasu, który upłynął od zaistnienia rozpatrywanych zdarzeń, i wynikającej z tego utraty dowodów. Wreszcie, nie skorzystał z dowodów przedstawionych przez skarżącą.
2. Zarzut drugi dotyczący odwrócenia ciężaru dowodu i naruszenia prawa do rzetelnego procesu. W tym względzie skarżąca uważa w istocie, że to nie na niej spoczywa ciężar dowodu wykonywania przez jej asystentkę pracy.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności w zakresie, w jakim biuro uznało, że powinna zostać zwrócona całość kwot wypłaconych za okres pracy asystentki, podczas gdy co najmniej w części wykazano fakt wykonywania przez nią prac.

Skarga wniesiona w dniu 15 stycznia 2021 r. – Rynair/Komisja

(Sprawa T-14/21)

(2021/C 72/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair DAC (Swords, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci E. Vahida, F. Laprévote, V. Blanc, S. Rating i I. Metaxas-Maranghidis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej (UE) z dnia 21 sierpnia 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.57544(2020/N) – Belgia COVID-19: Pomoc dla Brussels Airlines; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja błędnie zastosowała swe Tymczasowe ramy [środków pomocy państwa w celu wsparcia gospodarki w kontekście trwającej epidemii COVID-19] uznawszy, iż pożyczka dla Brussels Airlines była zgodna z tymczasowymi ramami i że Brussels Airlines kwalifikuje się do pomocy w zakresie dokapitalizowania, nie dokonawszy oceny, czy były dostępne inne bardziej odpowiednie i mniej zakłócające środki poza dokapitalizowaniem, uznawszy, że kwota dokapitalizowania była proporcjonalna i nie nałożywszy skutecznego zakazu dotyczącego agresywnej ekspansji przez Brussels Airlines.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja Europejska błędnie zastosowała art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE, uznawszy, że pomoc ma na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w belgijskiej gospodarce i dopuściwszy się naruszenia obowiązku wyważenia korzystnych skutków pomocy z jej niekorzystnym wpływem na warunki wymiany handlowej i zachowanie niezakłóconej konkurencji (tzw. „kryterium wyważenia”).
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza ogólne zasady niedyskryminacji, swobodnego przepływu usług i swobody przedsiębiorczości.

4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja Europejska nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego pomimo poważnych trudności i naruszyła prawa proceduralne skarżącej.
5. Zarzut piąty dotyczący uchybienia przez Komisję ciążącemu na niej obowiązкови uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 15 stycznia 2021 r. – Miquel y Costas & Miquel / EUIPO (Pure Hemp)

(Sprawa T-17/21)

(2021/C 72/45)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Miquel y Costas & Miquel, SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J. Mora Cortés)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy Pure Hemp – zgłoszenie nr 18 132 358

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 października 2020 r. w sprawie R 853/2020-1

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności lub uchylenie zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim oddalono w niej odwołanie R 853/2020-1 i odmówiono częściowo rejestracji unijnego znaku towarowego nr 18 132 358 Pure Hemp (graficznego);
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania przed departamentem „Operacje” i przed Pierwszą Izbą Odwoławczą EUIPO.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) w związku z art. 7 ust. 2 rozporządzenia 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 19 stycznia 2021 r. – Amazon.com i in./Komisja

(Sprawa T-19/21)

(2021/C 72/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Amazon.com, Inc. (Wilmington, Delaware, Stany Zjednoczone), Amazon Services Europe Sàrl (Luksemburg, Luksemburg), Amazon EU Sàrl (Luksemburg), Amazon Europe Core Sàrl (Luksemburg) (przedstawiciele: adwokaci A. Komninos i G. Tantulli)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2020) 7692 final z dnia 10 listopada 2020 r. w zakresie, w jakim wyłącza ona Włochy z zakresu dochodzenia i nie obejmuje ich skutkami prawnymi art. 11 ust. 6 rozporządzenia 1/2003;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżące w związku z tym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący niezgodnego z prawem wyodrębnienia Włoch w zaskarżonej decyzji z zakresu sprawy AT.40703 i nieobjęcia ich skutkami prawnymi art. 11 ust. 6 rozporządzenia 1/2003. Komisja naruszyła w ten sposób w zaskarżonej decyzji art. 11 ust. 6 rozporządzenia 1/2003 i ograniczyła jego skuteczność lub obeszła ten przepis i uchybiła realizowanemu nim celowi.

Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2021 r. – Corman / Komisja**(Sprawa T-25/21)**

(2021/C 72/47)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Marie Corman (Schaerbeek, Belgia) (przedstawiciel: adwokat S. Orlandi)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 4 czerwca 2020 r. w sprawie ustalenia praw emerytalnych skarżącej,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut, oparty na naruszeniu przez zaskarżoną decyzję art. 21 i 22 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL